

Verslagen en mededelingen van de Koninklijke Academie voor Nederlandse taal- en letterkunde, 1987, p.364-366.

Vergaderingen van 18 februari 1987

In memoriam prof. em. E. Rombauts
door R. De Belser
Voorzitter van de Academie

Waarde collega's, we hebben nòg een droeve plicht te vervullen. Nauwelijks veertien dagen na het heengaan van Buckinx, op 3 februari, werden wij verrast door het bericht, dat ons hooggeëerd erelid prof. em. Edward Rombauts in Leuven overleden was. Niet alleen bij de leden van ons Genootschap, waar hij al sinds 1947 deel van uitmaakte, maar ook in de letterkundige wereld daarbuiten heeft dit nieuws grote verslagenheid gewekt.

Het zou van overmoed getuigen, het laborieuze, met wetenschappelijke geestdrift bezielde leven van deze eminente neerlandicus te willen samenvatten in een notedop. Ik zal me dan ook beperken tot de markantste feiten en geschriften die het succes van zijn loopbaan hebben bepaald.

Het is opvallend dat Edward Rombauts al heel vroeg bij onze Academie de erkenning en waardering heeft gevonden die hij naderhand ruimschoots zou blijken te verdienen. In velerlei opzichten heeft ons Genootschap in zijn leven en op zijn werkterrein een stimulerende rol gespeeld, en omgekeerd mag men zonder overdrijving zeggen dat hij, vooral sinds zijn toetreding als lid, in niet geringe mate heeft bijgedragen tot de geestelijke expansie en het aanzien van de Academie. Zijn doctorale dissertatie over het leven en de werken van de 17de-eeuwse volksschrijver Pater Adriaan Poirters werd in 1927 bekroond door de toenmalige Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde, die het werk in 1930 in de reeks van haar bekroonde werken uitgaf. Zijn daaropvolgende studie over de contrareformatische polemist Richard Verstegen werd eveneens door de Academie bekroond en in 1933 gepubliceerd. Aan deze studie dankte hij overigens het speciale doctoraat in de Nederlandse Letteren, waarmee hij in 1934 door de Leuvense universiteit werd onderscheiden.

Met beide voornoemde werken legde Rombauts ongetwijfeld een hechte en betrouwbare basis voor een verantwoorde visie op de geschiedenis van de Zuid-Nederlandse letterkunde in de 16de en 17de eeuw. In het begin van de jaren dertig schetste hij hiervan de contouren en legde hij de grote lijnen van een indeling vast. Dit schema werkte Rombauts later systematisch en grondig uit in zijn drie grote bijdragen tot de *Geschiedenis van de Letterkunde der Nederlanden* onder de redactie van prof. dr. Frank Baur.

Deze drie kapitels gelden ook vandaag nog steeds als de best gefundeerde compendia van de Zuid-Nederlandse literatuur in de 16de en 17de eeuw.

Edward Rombauts, die in 1938 benoemd werd tot docent aan de Katholieke Universiteit te Leuven en in 1941 bevorderd tot gewoon hoogleraar, wijdde ondertussen ook enkele bijdragen aan het letterkundig verleden van zijn vaderstad Mechelen. In het bijzonder wil ik

hierbij herinneren aan de merkwaardige herdenkingsrede die hij in 1959 op de Provinciale Academiedag te Mechelen uitsprak en waarin hij de figuur van Willem Frans Gommaar Verhoeven belichtte, een van de voorlopers van de Vlaamse Beweging die daarenboven, twee eeuwen geleden al, voor de oprichting van een Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde ijverde.

In de jaren '60 ging prof. Rombauts zich meer en meer toeleggen op de studie van de Middelnederlandse letterkunde. Dit resulteerde in een aantal kritische tekstuitgaven, van *Karel ende Elegast*, *Hadewijch* en *Ferguut*, de laatste twee in samenwerking met o.a. onze collega Norbert De Paepe, in een Reinaert-colloquium en voorts in verschillende lezingen voor de commissies van onze Academie.

Ik geloof dat alle ingewijden het er over eens zullen zijn, dat het werk dat prof. Rombauts heeft verricht in zijn specialiteit, met name de Zuid-Nederlandse letteren in de 16de en 17de eeuw, niet alleen baanbrekend, maar ook oriënterend is geweest. Dat het aandeel van het Zuiden, de Spaanse Nederlanden, in het geheel van de 16de-17de-eeuwse Nederlandse letteren heden ten dage beter gekend is en ook een grotere waardering geniet, is in belangrijke mate te danken aan de wetenschappelijke onderzoekingen en geestelijke verkenningen van wijlen prof. Rombauts.

Toen ik begin 1976, na mijn vaste benoeming, officieel mijn intrede in de Academie deed, was collega Rombauts pas als voorzitter geïnstalleerd – een ambt dat hij overigens al 20 jaar eerder, in 1956, had bekleed. In de serene en hoffelijke, maar niettemin gedecideerde manier waarop hij de vergaderingen leidde openbaarde zich ontegensprekelijk zijn menselijke inborst. Hij was een wijs en waardig man, die achter zijn schuchtere, gereserveerde houding grote innerlijke gaven verborg.

Mag ik u dan nu verzoeken even te willen gaan staan en met een ogenblik stilte de nagedachtenis te eren van ook deze collega die van ons is heengegaan.